

žalovaný exekuci. Žalobce tvrdě, že k srážkám byl oprávněn, žádá, by exekuce byla prohlášena za nepřipustnou. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Směrodatné jest ustanovení třetího odstavce § 118 zák. čís. 26/29 sb. z. a n., podle něhož závazky podle §§ 11 a 12 zákona čís. 130/21 sb. z. a n. nezmenšují se o částku, kterou převyšuje důchod vyměřený podle zákona důchod, na nějž měla oprávněná osoba nárok proti nositeli pojištění poslední měsíc před vstupem tohoto zákona v činnost (1. ledna 1929, viz § 198 téhož zákona), při čemž jest nedbati zvýšení důchodu plynoucího z případného nákupu dobrovolného pojištění zaměstnancem, dále o drahotní přídavky poskytované nositelem pojištění buď dobrovolně nebo na základě zákona nebo nařízení. Nový zákon čís. 125/31 sb. z. a n., kterým byl do zákona čís. 26/29 sb. z. a n. vsunut nový § 177 a), jest zřejmě doplňkem zákona čís. 26/29 sb. z. a n. a v tomto novém zákoně není obsažena žádná změna ustanovení třetího odstavce § 118 zákona z roku 1929. Důsledkem toho nelze z ustanovení zmíněného zákona čís. 125/31 sb. z. a n. odvozovati nárok na snížení závazků ve smyslu §§ 11 a 12 čís. 130/21 sb. z. a n. Upozorniti pak nutno na různou stylisaci odstavce druhého a odstavce třetího uvedeného § 118 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. V odstavci druhém jest ustanoveno, že právo zaměstnavatelovo na započtení na smluvní plnění zůstává nedotčeno a zákaz takového započtení jest v poslední větě druhého odstavce výslovně vytyčen, kdežto v odstavci třetím, jednajícím o závazcích zaměstnavatelů podle § 11 a 12 čís. 130/21 sb. z. a n. se uvádí, že závazky ty se nezmenšují o částky tam uvedené. Poněvadž pak při tom se praví »a kterou převyšuje důchod vyměřený podle tohoto zákona« a zákon čís. 125/31 sb. z. a n. nutno považovati za součást zákona čís. 26/29 sb. z. a n., do kterého nový § 177 a) byl vsunut, nelze srážky, které dovolatel žalovanému činí, odůvodniti zákonnými předpisy.

Čís. 14345.

Předchozí dohoda stavebníka s vlastníkem pozemku o provedení stavby na pozemku tom vylučuje nabytí pozemku stavebníkem podle § 418 obč. zák. posl. věta.

(Rozh. ze dne 2. května 1935, Rv I 397/35.)

Srovnej: sb. n. s. čís. 4348, 8034.

Žalobkyně opřela žalobu o nepřipustnost exekuce podle § 37 ex. ř. o to, že nabyta vlastnictví k nemovitosti do dražby dané provedením stavby podle § 418 poslední věta obč. zák. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Předpokladem ustanovení § 418 obč. zák. jest, že mezi vlastníkem pozemku a stavebníkem nedošlo o pozemku, pokud se týče o stavbě k předchozí dohodě (rozh. čís. 4348, 8034 sb. n. s.). Kupní smlouva o pozemku mezi žalobkyní a stavebním družstvem »Selbsthilfe« nebyla sice uzavřena, ale žalobkyně ujednala s ředitelem družstva Sch., že vystaví dům čp. 936 na vlastní náklad a risiko, při čemž strany zamýšlely převést pozemek po depuraci na žalobkyni. Podle toho došlo mezi žalobkyní a stavebním družstvem »Selbsthilfe« o stavbě k dohodě, jež vylučuje použití ustanovení § 418 obč. zák., které předpokládá jednak bezelstnost stavebníka, jednak, že vlastník půdy stavbu nezakázal, ač o stavbě věděl; právo, stavbu zakázati, však družstvu jako vlastníku půdy vzhledem ke zmíněné dohodě o stavbě již vůbec nepříslušelo. Tím padá důvod pro nabytí vlastnictví, který tkví v zamlčení (Verschweigung) zapovídajícího práva vlastníka půdy.

Čís. 14346.

Vládní nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 Sb. z. a n. o úpravě pachtovného při zemědělských pachtech.

Do výměry zemědělské půdy podle § 7 tohoto vl. nař. jest počítati i pachtované pozemky, jež pachtýřem byly ponechány v podpachtu, třebaže ponechání v podpachtu bylo určeno Státním pozemkovým úřadem.

(Rozh. ze dne 2. května 1935, R II 205/35.)

N i ž š í s o u d y rozhodly, že navrhovatel má nárok na úpravu pachtovného podle vládního nařízení čís. 164/33 sb. z. a n., rekursní soud z těchto d ů v o d ů: I když navrhovatelkou byl najat hospodářský objekt ve výměře přes 250 ha, přece jen fakticky nepřesahuje výměra pozemků navrhovatelce do pachtu daných 250 ha, poněvadž z této výměry bylo dáno asi 30 ha do pachtu drobným pachtýřům a to částečně již dříve na zákrok Státního pozemkového úřadu majitelem, ještě než strany uzavřely pachtovní smlouvu. Podle této pachtovní smlouvy byla platnost její podmíněna tím, že pachtýř nebude mít více práv než majitel. Poněvadž již tehdy včas uzavření pachtovní smlouvy mezi stranami měli část pozemků vypachtovánu drobní pachtýři, nenabyla žadatelka fakticky k těmto pozemkům žádného práva ze smlouvy pachtovní a fakticky dostala do pachtu objekt ve výměře méně než 250 ha. Nezáleželo a nezáleží tedy na pachtýři, že nehosподаří na objektu celém, jak jest patrné z přípisu Státního pozemkového úřadu, a jest splněno tedy ustanovení § 7 vl. nař. čís. 164 z roku 1933.

N e j v y š š í s o u d změnil rozhodnutí nižších soudů a vyslovil, že nárok na úpravu pachtovného ve smyslu cit. vládního nařízení pachtýři nepřísluší.